

LA VI FLOTA: UN INSÒLIT TOUR-OPERATOR

Beni... ¿what? ¡Benidorm!

El 7 d'agost salpà de la badia de Benidorm el portaavions America de la VI Flota USA en el Mediterrani. Durant deu dies, més de 5.000 marines s'han afegit a 250.000 turistes arribats en mitjans de locomoció més sòlits i pacífics.

Vicent Martí

Ara, sí. Ara, aquest contingent de marines americans que han desembarcat a Benidorm ja saben dir el nom aràbic de la nostra primera ciutat turística amb una precisió encomiable. Per ser vós qui sou, és clar. Fins i tot, quan hi balandregen tocats per l'alcohol, podeu destriar, de tant en tant, entre les enfarfegades conversacions que hi nugen, uns ¡Benidorms! proferits amb un entusiasme que diríeu sincer.

Lluny, molt lluny, queda el dia en què la tripulació del primer vaixell de

la VI Flota americana en el Mediterrani, enviada a desbravar-s'hi per l'alt comandament, va fer, unànime, un Beni... ¿what?, tot ingenu vist des d'avui.

Aquests turistes entusiastes de Benidorm —i de Canes, Mallorca, Torremolinos... ¿per què anem a enganyar-nos?— hi han arribat a bord del portaavions America, un senyor portaavions. Fondejat en la badia, davant per davant de la platja de Ponent, a una milla de distància, l'America semblaria una altra illa, si no fos aquell parar més aviat d'eriçó de mar.

L'America va arriar les més de 30 tones de cadascuna de les seues àncores poc després de trencar l'alba de di lluns 28 de juliol. Havia anunciat que ho faria el dia 18, però un canvi d'ordres d'última hora el va dur a participar, junt amb altres unitats de la VI Flota, en unes intimidatòries manobres navals, tocant aigües jurisdiccionals líbies. En coneixia la mar. El 14 d'abril d'enguany, l'America va ser el primer bastiment de guerra ianqui que va travessar la «línia de la mort» del Golf de Sidra, iniciant així l'atac contra Líbia. El seu destacat protagonisme va anar molt més enllà: els seus A-6E Truder col·laboraren amb els

Van vestits com els altres a Benidorm, però, tanmateix, són fàcils d'identificar.

F-111 arribats d'Anglaterra en el bombardeig de Trípoli i Benghasi.

Bull(la) l'America

Fa cinc mesos que els més de cinc mil tripulants —incloent-hi l'ala aèria— de l'America no xafen terra. Cent cinquanta dies de tensió bèl·lica permanent, intensificada per l'esclat d'aquella agressió-llampec a mitjan abril. Massa temps, massa pressió psicològica sobre una dotació, encara que siga nord-americana. Humans, al capdavant.

Han vingut, doncs, a trencar el bull en aquest Benidorm que sap pel cap dels dits rompre'l a turistes incandescents d'Espanya i de mig Europa. Ara mateix, principis d'agost, es calcula que són més de dos-cents cinquanta mil els estuejants que ocupen la ciutat —madrilenys i britànics al capdavant. També hi ha, però, belgues, holandeses, escandinaves, alemanyes, irlandeses, les inclites italianes i, fins i tot, portugueses i alguna autòctona. Els ianquis, tret d'alguns esguït femení decoratiu, són tots tios.

Tios joves —mols de pèl moixí—, forts de butxaca —a pesar de la baixada del dòlar (131,85 ptes. el 7 d'agost), i la prudent dosificació per a Torremolinos—; policromats —proporcionalment, hi ha menys negres que a la selecció de bàsquet USA i prou més que al Congrés nord-americà—, i amb unes ànsies boges de deixar malparat el puritanisme del president Reagan— «Putes primerenques, beates tardanes», conclouia, an-

tireaganista avant la lèttre, el meu avi.

Davallen, profusos i exultants, d'unes barcasses grises, taütades (America-I) que amorren lentament de proa en el mollet que fa de port de Benidorm. Un port que no és un port davall d'un castell que no és un castell: ¡prodigiós Benidorm! Un bregat Benidorm, immune a la síndrome de «¡Bienvenido, mister Marshal!», però enyorívol de dòlars —i de marcs, lliures, francs... i, què hi farem, pessetes— que acull plàcidament aquesta nova invasió més o menys pacífica de *marines* nord-americans.

Poques veus han protestat per la presència de l'America a Benidorm. Dues accions crítiques, puntuals, en són tot el bagatge: una denúncia del vaixell com a focus contaminant, formulada per Izquierda Unida; un repartiment de viseres, amb el lema «Fora la VI Flota», entre alguns *marines* ganàpies, realitzat per vuit o deu membres de la Coordinadora Pacifista el matí de diumenge 3, al port. On, sota un joc de tendals blancs que duïen imprès el nom de la ciutat, un destacament de guàrdia de l'America procurava no dessucar-se massa bevent força Hot Cafè...

Dansaires i caníbals

Van vestits, o despullats, com la resta de passavolants que formiguegen per Benidorm, o que s'espellen per les platges i, tan-

mateix, són fàcils d'identificar. Traspuen un mateix aire de família, facen el que facen, vagen amb qui vagen: són ianquis. Tant se val que siga un blanc esquàlid i quatre-ulls, com un negre monumental i ben remenat, com un xicano murri i vincladís: són ianquis. *Marines* ianquis, exactament: aquells rescolls arranats, aquells tatuatges rococós, aquells anells cardenalics, aquells caminars engronsats...

Al matí, una bona colla d'esplèndids exemplars negres s'apleguen davall l'ombra de les palmeres del parc d'Elx, a tocar del port. Allà, mentre trafeguen pots i pots de cervesa —Heinneken, la majoria— s'enferveixen amb danses indignes, de tan-

belles, de la xarona música disco que les guia. A la vesprada, suant brome- ra, traslladen el seu engrescador *show* al carrer més cèntric de Benidorm, el Martínez Alejo, davant de Tubos, ara Club 33. Ja s'han tret les orelleres dels *walkman* i la música brolla per a tots: ballarins exhibicionistes, espectadors bocabadats. La resta dels *marines*, mentrestant, segur que, com a mínim, ataquen dos objectius comuns: engolir cervesa a dojo, fugir tant com puguen de la vora de la mar.

¡I carn!, que la carn vol carn. Una proporció gens desdenyable —superior entre l'oficialitat— porten la parella incorporada: esposes, nòvies, nòvies, embolics de tota llei... Els altres han de buscar-se la vida per la geografia més que menys crapulosa de Benidorm. Poc, o molt, hauran d'afluixar el bescanviat dòlar, no ho dubteu.

Bagasses transhumants

El servici d'informació de les professionals de l'amor ha tornat a demostrar la seua eficàcia —i no com altres. Dos dies abans de la incerta vinguda de l'America a Benidorm, ja se'n podien detectar arreu —esmolant-se les ungles per a l'abordatge. Per la ciutat corre la fonamentada brama que les putes sabien l'arribada dels amics americans molt abans que les autoritats civils de la vila.

Procedeixen de Barcelona, Mallorca, Madrid, Saragossa... Treballen on poden —a redós del castell, parc d'Elx, túnel, platja —«joder con la arenita»—, hotels, clubs, cotxes... Cobren a l'alça —segons prestació—, i Mònica —23 anys, estalonadament alta, cabells espraïts de blaus, ulleres fosques de Lolita, parlar esqueixat, tirada enredadora— m'assegura haver tret cinc-cents dòlars a un oficial «un poco visioso»... Algunes d'elles s'han quedat a acabar la temporada de Benidorm, reforçant l'oferta que la localitat ofereix en els clubs de la carretera de circumval·lació (Baviera...); en l'Strada, general Alacant-València, mà esquerra, a l'altura de la partida de l'Albir —Alfàs del Pi—, o en la cala de Finestrat: El Rey Chico...

Els *marines* més segurs dels seus encants miren d'estalviar-se l'impost comercial, i tracten d'atracar-se a les jovenetes més propícies —que ho són, sobretot si la planta de l'entusiasta realment l'acompanya—. En general, a més, aquestes donzelles no són racistes pel que fa a la pell. Pul·lulen, si són guapes —nas encetat de sol, pupil·la diminuta—, per tot un bigarrat

circuit de bars, pubs, discoteques —d'aquestes: Nabab, Star Garden, la venerable Penélope..., i faran l'amor amb qui els rote, siga ianqui, o escocés, negre o carmesí.

Marietes, també, en la Navy

En el nucli antic del poble, prop de l'Ajuntament, carreró dels Gats amunt, es concentren els bars de la gent que entén, altrament dita gais: Anticuario, Adonis 80, Mister Me, Orfeo, i l'estrena de la temporada, rigorosament emmodat, People.

People és un local mitòman —James Dean, bendice este hogar— i d'il·luminació a clapes en la planta baixa. En el pis de dalt, només pujar l'escala, adaptats els ulls a una foscor fendida per focus raconers, hi veiem la reixa d'una cel·la carcerària. Allà dintre, un maniqui-policia (manilles penjants, camiseta estrelada) vigila el somni derrotat d'un maniqui-vaquer (¿i marieta?). La bandera de la Unió, enganxada en la paret, presideix l'al·legoria, ignore si pro o anti ianqui.

Compreu les vostres samarretes, perquè ells també venen.

Deu ser pro, perquè un *marine* rabassut i trencadís, morrets calents i cabells rulls, crida, des del capdamunt de l'escala, amb uns *darling, darling* estridents, al seu amic, *marine* també, esprimatxat, ros i esborradís, que seu en un tamboret de la barra de baix: vol mostrar-li la colpidora escena presidiària. Mentre, en la sala de vídeo, un ooooh! nooo! coral i desolat anuncia l'inici d'un porno que té una parella gai de *marines USA* com a protagonistes. Ja en són prou, ells, de *marines* i marietes, cony. Aprofitant la confusió, un algogàver de la Safor s'emporta a l'habiació negra de l'amor, previ repàs visual de la sòlida popa del mariner, un negre majestuós. *Black is Black*, no s'hi perdrà.

Ple com un ou, tocases les dues, el People és escenari d'un esquetx singular. Tota la tropa gai-americana que és en la planta baixa abandona gots i estris personals precipitadament, i s'enfila cap al pis de dalt, pressosa.

FRANCESC CUTILLAS

«Al marge de consideracions ideològiques, la població els rep bé».

Cinc minuts després, trauen els caps (cofats amb unes gorres blanques que semblen plats de menjar de gos), pel badall de la porta d'entrada, una parella de Policia Militar de l'Amèrica. Comproven sumàriament que no hi ha cap company extraviat, i tanquen, suau, la porta. Cinc minuts més tard, clausurat el moviment de distracció, la tropa torna a les mateixes posicions de combat.

L'incendiari mam dur

Els *marines* que troben que la ceruesa és, pel cap alt, un aperitiu sense alcohol, tendeixen a relacionar-se amb líquids més contundents en els bars de la zona coneguda com a «Penón de Gibraltar». Situat en el tram del carrer Girona, paral·lel a l'avinguda del Mediterrani, més pròxim a Altea, aquest espai urbà és plegat d'establiments de mam dur i noms britànics i holandesos. Els propietaris són ciutadans espanyols que adequen la terminologia comercial a les exigències d'una parròquia anglo-neerlandesa, tour-operadores, jove, proletària i inflamable.

Són tantes les batusses, bregues, batalles, que s'hi produeixen, que la BBC-TV en va fer un reportatge de sang i fetge, quasi. La confluència amb aquest ambient dels més bufats dels *marines* americans no ha estat traumàtica part de dins. Ara, de cara a l'exterior, l'amalgama de bourbon, whisky i ginebra, n'ha potenciat la conflictivitat. Topades homèriques algunes, tothora ocultades pel dispositiu de seguretat parat per la Policia Militar americana amb la col·laboració de la PN espanyola.

Com és ara l'estrany cas de l'Hotel Internacional, passeig Carretera s/n,

en el centre del poble, dos estrelles, una seixantena d'habitacions. A les 5.40 de la matinada de divendres 1 d'agost, una parella de *marines*, blancs, borratxos com ceps, demanen la clau de l'habitació 117, primera planta. A les 5.50, un d'ells baixa a recepció tot excitat i, com pot, explica al porter de nit, Emilio, que el seu company ha botat foc a l'habitació. Puja el porter amb un extintor i es troba amb l'altre *marine* amorrat a

una botella buida de rom, i el foc ja incontrolable.

Davalla, Emilio, a la planta baixa i desconnecta la instal·lació de la llum. Tot seguit avisa la Policia Nacional i els bombers, per aquest ordre. Els primers a arribar, però, van ser els policies militars nord-americans... Fins ací, aquesta reconstrucció d'una part dels fets es fonamenta exclusivament en les declaracions a EL TEMPS del nerviosíssim porter nocturn de l'Internacional. En insistir sobre aquesta irrupció de la PM-US Navy sense que ell els avisàs, i en l'existència, o no, d'un PM ianqui que va destrossar un bon grapat de portes mentre els bombers apagaven el foc, un Emilio lívid, esporuguit, dóna per acabat l'intent d'entrevista.

Vaig anar a la comissaria per contrastar aquesta, i d'altres informacions (¿Hi hagué o no hi hagué enfrontament entre la policia americana i l'espanyola la nit de dijous 31 de juliol davant de la discoteca Star Garden? ¿Què va passar la nit de la gran apagada?...), amb l'inspector Mediavila, cap del grup especial de seguretat que la policia espanyola ha posat a disposició de la PM americana a Benidorm. L'inspector se n'havia anat de vacances, el dia anterior. □

DIVISIÓ D'OPINIONS

¿Go home o come home?

D'Alianza Popular als pacifistes, d'Izquierda Unida a la burgesia hotelera, de periodistes al PSOE, veus del tot plurals opinen sobre les visites d'unitats de la VI Flota a Benidorm.

V. M.

Uns opten per donar la benvinguda a tothom que vinga com a pacífic turista, encara que siga amb vaixell de guerra. D'altres al·leguen que certes visites són altament perilloses.

Miguel Monzo Álvarez, regidor socialista de Seguretat Ciutadana i Cultura, a l'Ajuntament de Benidorm.

«Sí, potser els *marines* de l'Amèrica s'hi han portat un poc pitjor que els qui havien vingut abans, però, en cap cas, la situació no s'ha descontrolat. Han augmentat els actes de vandalisme, encara que sempre han estat petits avalots, sense més conseqüències. Tal volta aquesta major crispació és provocada per la tensió bèl·lica que aquesta tripulació ha viscut últimament. Així mateix, hem detectat

que dos o tres locals serveixen alcohol de garrafa als seus clients, incloent *marines*, i això els posa a mil. Estem sobre el tema. ¿Jo? Al marge de consideracions ideològiques, és evident que la majoria de la població de Benidorm està a favor de l'arribada dels *marines* nord-americans».

Manuel Navarro Padilla, portaveu del Grup Popular a l'Ajuntament de Benidorm, ex-president de l'Associació d'Hoteleria de la Marina Baixa.

«A mi, qualsevol visita turística em sembla convenient, bona per a Benidorm, i, per tant, estic d'acord que vinguen vaixells nord-americans. Si vingués un portaavions rus, també hi estaria conforme. Per desgràcia, trobe que els russos tenen molt poc per a gastar, tot el contrari que els americans.

No crec que l'Amèrica haja pol·lu-